

Baja Mihály

KÉT LEVÉL

– Amerikából –

Az egyik így szól: Édes jó anyámnak
„Itthon”-ról küldöm a leveletem,
Szép utunk volt! Pillangókként repültünk,
Utazni pompásabban nem lehet.

A tenger? Mint a meghunyászkodott eb
Simult hozzánk s hogy féltettél, ugye? –
Mehagytam az enyelgő kósza szélnek,
Hogy csókomat hozzátok elvigye.

S mit szóljak új hazámról? Meseország!
Csodás az ég, a lég, az emberek.
A boldogság forrását megtaláltam,
Újjászülettem s nem vagyok beteg.

Honvágy! Mi az? Hej, csakhogy megtanultam,
Hogy ahol élek: ott van a hazám
S azért szeretem már csak azt a régit,
Mert ti ott laktok, édes jó anyám.

A másik így szól: Egyetlen barátom,
Könnyezve írom e levelet
S kis híja csak, hogy nem a másvilágról,
Ha a viharzó tenger eltemet.

Mint könnyű labda, hullámóriások
Kezében, úgy táncolt a kis hajó;
Mefogadtam, tengerre sose szállok,
Csak most megóvjon a Mindenható.

Óh, jól tudom pedig, az idegenben
Mi sors vár rám. Magam nem áltatom.
Örömtelen, virágtalan világ ez.
Sorvaszt a lég. Bús éjjelem, napom.

Azt hittem: hír, szerencse, mosolyog rám
S koszorúzottan térek vissza majd...
Olyan vagyok, mint a letört fa ága,
Mit kósza szélvész ide s tova hajt.

(Az Én Újságom, 1914/10.)